

DAMES-DINGETJES...

Doldwaze klucht in zes bedrijven

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

PERSONEN:

Barry - ca. 35 Jaar. Een wat verlegen jongen, die tot over zijn oren op zijn vriendin Carla verliefd is. Maar deze liefde niet terug ontvangt. Zo gauw hij vrouwenkleden aan heeft leeft hij helemaal op en durft hij ook veel meer. Toch voelt hij zich geen travestiet, wat ook duidelijk in zijn teksten kenbaar wordt gemaakt.

Carla - ca. 35 Jaar. Een egocentrisch ingestelde vrouw, die maar één ding belangrijk vindt: zichzelf. Ze heeft totaal geen gevoel voor humor en is heel erg snel geïrriteerd.

Marian - ca. 50 Jaar. De tante van Carla. Ze ziet er een stuk jonger uit. Een gezellige, zelfbewuste vrouw met mensenkennis en een groot gevoel voor humor. Ze is gek op jongemannen.

BILL - ca. 55 Jaar. De oom van Carla, Een vriendelijk, maar ontzettend opgewonden baasje. Zeker wat de vrouwen betreft.

Maggio PATRONE - ca. 55 jaar. Hij is een soort *mafia-figuur*. Hij mag deze rol - als hij dat kan - met een dik Italiaans accent spelen. Maar dit is niet echt nodig. **((Als de groep te weinig mannen heeft, kan Bill ook voor Maggio spelen. Ze zijn nooit tegelijk op. Aan het eind van het stuk wordt daar door Marian nog een grap over gemaakt. Heeft men genoeg mannen, dan deze enkele teksten gewoon laten vallen))**.

Wilma - ca. 30 Jaar. Is de *lijfwatch* van Maggio. Een boeiende en buitengewoon gevoelige meid, met een enorm goed gevoel voor humor. Zij heeft ook als enige door dat Barry geen vrouw is...

Ronald - ca. 40 Jaar. Een vriend van Carla, waar ze verliefd op is. Een agressieve knaap, die bij het minste geringste boos wordt. Geen gevoel voor humor.

Ankie - 38 Jaar. De kamergenoot van Carla. Een stuk chagrijn van de eerste orde.

Kevin - 31 Jaar. Ook een vriendje van Carla. Echter... hij valt alleen op rijpe vrouwen.

(voor 4 vrouwen en 5 mannen (4 mannen kan ook met dubbelrol Bill/Maggio))

DECOR:

In de hoek van de linkerwand is de deur naar de slaapkamer van Carla. In de hoek van de rechterwand is de deur naar de slaapkamer van Ankie. En in het midden van de achterwand is de deur naar de hal.

Rechts van deze deur staat een kleine boekenkast met ingebonden boeken en onbetekenende hebbedingetjes. Links van de deur staat een tafeltje, waar een grote exotische plant op staat. Ca. 2 meter van de linkerwand af staat een 3-zits bank. De zitplekken worden aangeduid met plek 1, 2 en 3, links beginnend.

Links, haaks daarop staat een relaxfauteuil, die handmatig naar achteren kan, wanneer men languit wil gaan liggen. Op de bank liggen enkele kleurrijke kussentjes. Ervoor staat een salontafel. Onder de tafel liggen enkele roddelbladen.

Tegen de rechterwand staat een kleine buffetkast, waarop links een fruitschaal, die vol ligt met héééle grote grapefruits. Rechts staat een kleine stereo-unit, met aan beide kanten kleine speakerboxen. Deze moet aangesloten zijn, want van daaruit wordt de 'hot-song' door Barry geplaybackt. Boven de buffetkast hangt een grote spiegel. Tegen alle wanden hangen prenten en schilderijen, die in stijl ver uiteen liggen.

Indien men nog ruimte genoeg heeft kan men ook een tv neerzetten. Wel naar de bank gericht. En hier en daar kan men een tafeltje zetten met een plant erop, of een vaas met bloemen.

MUZIEK:

Voordat het **EERSTE BEDRIJF** begint, tussen de bedrijven door, aan het eind van het stuk, maar óók af en toe tussen het spelen door hoort men een gedeelte van het nummer: **Ruby, Don't Take Your Love To Town...** van **KENNY ROGERS**. De meeste keren is het de bedoeling dat men alleen de titeltekst hoort (Dat is op 31 seconden van het begin en duurt slechts 9 seconden). Iedere keer wordt door mij duidelijk aangegeven wanneer dat dient te gebeuren.

KLEDING:

In dit stuk is de vrouwenkleding van Barry (**Ruby**) een heel belangrijk aspect. Men dient hiermee dan ook zorgvuldig rekening te houden! Want het is niet de bedoeling dat **Barry**, als hij **Ruby** gaat worden zomaar *iets* wordt aangetrokken!

Zo is hij de **eerste keer** gekleed in een strak glanzend zwart rokje. Met daar overheen een strak truitje, dat van boven bijna helemaal dicht zit, zodat de 'héééle grote **grapefruits** in zijn beha goed de aandacht trekken. En omdat er opmerkingen over zijn armen worden gemaakt mag dit truitje geen mouwen hebben. Hij komt het toneel op, in alleen zijn rokje en een **panterprint** beha. Op toneel stopt hij pas de grapefruits in zijn beha. En omdat hij de rode kousen op toneel aantrekt en daarvoor eerst het rokje omhoog moet trekken heeft hij daaronder ook een slip aan in **zebraprint**. Met daaroverheen een vuurrode jarretelgordel. Hij heeft dan duidelijk moeite de klemmetjes aan zijn kousen vast te maken.

Mocht hij een schoenmaat hebben, die niet al te groot is, kan hij in verschillende soorten pumps lopen. Heeft deze acteur echter een té grote schoenmaat, dan moet hij maar alle 3 de keren op één en dezelfde pumps lopen. Dat hij pumps aan heeft is belangrijk, anders kan hij niet steeds door zijn enkels zwikken...

Als hij zijn **playback nummer** doet draagt hij een buitengewoon sexy jurkje. Het liefst van onder flink schuin lopend, of met een zeer brede spilt erin. Want alles moet voor het publiek goed te zien zijn. Zijn **blote dij**, als wel zijn **netnylon-kous + jarretelbandje!** De bovenkant van zijn jurkje mag hetzelfde effect hebben. Het jurkje dus aan een kant onder zijn oksel en géén mouw. De andere kant wel een mouw. Hij trekt vlak voor het doek dicht gaat het jurkje op toneel uit, dus deze attributen moeten in de puntjes verzorgd zijn. Hij heeft ook een beha aan, die contrasterend met zijn jurkje moet zijn, want de rug van dit jurkje is zover uitgesneden, dat zijn beha-bandje volledig te zien is.

De **derde keer** moet hij als een **strengte tante** gekleed zijn. Hij heeft dan een rok aan, die tot halverwege zijn kuiten reikt, hoge laarzen (het liefst met veters) en een strenge witte bloes met ruches, die tot zijn hals gesloten is en lange mouwen heeft. Een brede ceintuur. Hieronder kan hij dragen wat hij wil, want deze kleren worden op toneel niet uitgetrokken...

De **eerste keer** heeft hij een **asblonde watergolf** pruik op, die tot iets voorbij zijn schouders valt.

Als **sexy playbackster** een **hennakleurige krulletjespruik**, die tot halverwege zijn rug valt.

Als **streng** tante draagt hij een **donkere pagepruik** en een **streng bril met zwart montuur**.

Als **Ruby** maakt hij alle 3 de keren zichzelf op, dus zijn make-up mag onder geen beding perfect zijn! Hij moet dus beslist niet van tevoren gaan oefenen op het opmaken. Het publiek moet duidelijk kunnen zien dat hij zich voor de allereerste keer aan het opmaken is.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

EERSTE BEDRIJF BEGIN VAN HET STUK

Zaterdagochtend: even voor 12:00 uur

Carla: *(ligt in de fau. Gekleed in een kort badjasje. Haar haren in de war. Mobiel aan haar oor. Ongeduldig)* Je begrijpt me niet... *(korte pauze)* Nee, dat bedoel ik niet. Alles wat ik nodig heb is 20.000 euro. *(korte pauze)* Wat bedoel je met Ó?... Is dat alles?... *(korte pauze)* O, juwelen? Ja, da's ook goed. Mij blijft 't om het even, zolang ik maar aan 20,000 kom. *(wat opgewekter)* Nou, dan hou ik me aanbevolen. Ja, ik ben nu thuis... *(korte pauze)*

Ankie: *(tijdens de laatste zin op. Gekleed in een T-shirt nachthemdje. Haren in de war. 2 Bekers koffie in haar handen. Ze zet er 1 voor Carla neer)* Wie is dat? *(gaat op plek 3 zitten, duwt wat kussentjes in haar rug en trekt haar voeten onder zich.*

Carla: *(zwaait met haar hand dat ze er niet tussendoor moet komen)* Wat ik daar allemaal voor over heb?.., *(zucht. Beetje wantrouwend)* Wat had jij in gedachten?... O, dat hoor ik nog wel... *(lacht zachtjes en een beetje vals)* Zolang het maar eerbaar is... Ja, dan zie ik je zo. *(drukt uit)*

Ankie: Sinds wanneer concentreer jij je op eerbare dingen doen?

Carla: Dat was Barry.

Ankie: O, dan heb ik niks gezegd. Wat moest-ie?

Carla: Niets, ik heb hém gebeld.

Ankie: Waarom bel jij die lozer? En zo vroeg in de morgen ook nog.

Carla: Vroeg in de morgen? Het is bijna twaalf uur hoor.

Ankie: Noem dat maar niet vroeg, Nóu?

Carla: Ik krijg die 20,000 euro van 'm.

Ankie: Écht? Gééft hij je die zomaar?

Carla: Nou geven. Ik leen ze van 'm, Dat wil zeggen... Hij geeft me enkele juwelen. Die kan ik dan weer verpatsen.

Ankie: Juwélen? Heeft die lozer juwelen die 20.000 euro waard zijn?

Carla: Ja, Die heeft hij van zijn oma geërfd. Die is 'n paar maanden geleden gestorven. Hij weet verder ook niet wat hij er mee aan moet,

Ankie: Dus als jij 20.000 voor dat spul vangt, dan moet jij 'm die later terugbetalen.

Carla: Ja... Zoiets, ja.

Ankie: Zoiets, ja... wat is dat nou voor 'n antwoord?

Carla: Ja, zeg... Hij komt zo meteen hier, dan hoor ik wel hoe en wanneer hij dat geld terug wilt.

Ankie: *(knikt)* Vandaar dat eerbare. Die lozer wil de rente in seks uitbetaald krijgen.

Carla: *(met een vals lachje)* Ja, doe me 'n plezier zeg. Hij krijgt gewoon die 20.000 terug en een fles cognac voor het lenen.

Ankie: *(kijkt haar even aan)* Ja, ja... *(zucht)* Ik begrijp trouwens nog steeds niet waarom je dat geld niet gewoon van je oom leent. Ik was er bij toen die je het geld meteen had willen geven. Cásh! Ik had 't gewoon aangepakt?

Carla: Mijn oom komt niet eerlijk aan zijn geld. Als ik dat geld aanneem krijg ik misschien wel een hele horde criminelen achter me aan. Dank je feestelijk. *(ze drinken beiden hun koffie)*

Ankie: Zeg..., als jij aanstaande maandag dat bedrag moet terugbetalen, dan moet je vandaag nog die juwelen verpatsen.

Carla: *(kribbig)* Ja, dat weet ik ook wel. Ik breng ze gewoon naar de lommerd. Dat gaat 't snelst.

Ankie: Ik blijf 't stom van je vinden, dat je die juwelen van die griezel aanneemt. Je weet dat hij al heel lang verliefd op je is. Wie weet haalt hij zich nu de raarste dingen in zijn hoofd.

Carla: Ja, hij was dan ook de laatste die ik belde.

Ankie: Wie heb je dan allemaal gebeld?

Carla: Ik heb 't m'n tante Marian gevraagd. *(licht verontwaardigd)* Ze liet me eerst alles over die schuld vertellen en toen vertelde ze me doodleuk dat ze 60.000 op een aparte rekening had staan, maar dat ze daar niet aan wilde komen. En het afgelopen weekend heb ik Ronald gevraagd me uit de brand te helpen. Hij zei me dat hij er wel aan kon komen, maar dat ik hem dan twee weken de tijd moest geven. En die tijd héb ik niet! Ik heb het zelfs aan Kévin gevraagd. Die knul was zelfs bereid zijn auto er voor te verpatsen.

Ankie: Dat gammele rooie sportwagentje van `rn? *(schamper)* Dat ouwe krenge is nog geen 3000 waard.

Carla: Nou, daar moet je je toch niet in vergissen. Old timers brengen vandaan aan de dag meer op dan je denkt.

Ankie: *(grinnikend)* Wie weet wat die weer als beloning had willen hebben.

Carla: Nou... *(grijnzend)* bij Kevin zou ik 't er wel voorover hebben.

Ankie: Wat bedoel je daar nou weer mee? Zie jij 't in die jongen zitten dan?

Carla: Ik wel. Maar hij niet in mij. Die knaap valt op oudere dames.

Ankie: *(ineens overdreven geïnteresseerd)* O ja? Dat wist ik niet? Tot hoe oud? Véértig?

Carla: *(kijkt Ankie even aan. Geamuseerd)* Je gaat me toch niet vertellen, dat jij...

Ankie: Ik vind die jongen toch zo'n schatje. Altijd al gevonden. Alleen heb ik nooit geweten dat hij op rijpe meiden valt. *(zet overdreven haar borst op)* Ik denk dat ik daar maar eens werk van ga maken. Hoe oud is ie eigenlijk? 23, 25?

Carla: Ja, zo jong ziet-ie 'r uit. Hij is al 31.

Ankie: *(brede glimlach)* Blijft mij om 't even. Maar, eh... als die Barry zo meteen hier voor de deur staat zou ik me maar eens gaan aankleden.

Carla: Daar zeg je zowat. *(leegt de beker. Vals lachend)* Als hij me in dit niemendalletje ziet eist hij meteen zijn rente op.

Ankie: *(grijnzend)* Scheelt je wel weer een fles cognac. *(Carla loopt schaterend haar slaapkamer in. Ze sluit de deur. Ankie leegt haar beker en loopt de hal in. Deurbel. Toneel even leeg)*

Barry: *(op, met Carla vlak achter hem. Hij is gekleed in een combinatie met stropdas, die hij iets omlaag heeft getrokken. Het bovenste knoopje van zijn overhemd is open. In zijn hand heeft hij een klein leren tasje)* Is Carla d'r niet?

Ankie: Die staat onder de douche, schat. *(Barry kijkt verheerlijkt in de richting van haar slaapkamer)* Ja, daar zou jij nu best ook onder willen staan, hè?

Barry: Ik zou niets liever willen. *(al zuchtende en een beetje zielig)* Maar ja... Carla schijnt hier volstrekt anders over te denken.

Ankie: *(zonder enige terughoudendheid)* Ja, vind je 't gek?

Barry: Als ze nou maar eens zou willen snappen dat ze iemand, die veel van haar houdt nodig heeft.

Ankie: *(smalend)* Jij.

Barry: *(strijdlustig)* Ja, ik! En waarom niet?

Ankie: *(hatelijk)* Heb je 'n half uurtje, dan vertel ik 't je in geuren en kleuren. *(wijst naar het tasje)* Zitten daar de juwelen in?

Barry: *(kijkt haar met grote verblufte ogen aan)* Heeft ze je dat verteld?

Ankie: Carla en ik hebben geen geheimen voor elkaar, knul. Dus leg die sierraden maar op tafel. Ik ben benieuwd hoe ze eruit zien. Misschien koop ik wel een paar oorbellen van je.

Barry: O, néé! Die juwelen zijn voor Carla en niemand anders.

Ankie: Ik weet niet of je 't weet, lieve jongen, maar Carla zit om harde cash verlegen en niet om juwelen. Dus leg dat zootje nou maar op tafel. *(als hij twijfelt)* Kom, schiet op.

Barry: *(gaat op plek 3 zitten en slaat zijn benen en armen over elkaar)* Ik geef ze pas af als Carla er is.

Ankie: *(zucht)* Wat ben jij 'n zéikerd, zeg.

Barry: *(overdreven vriendelijk)* Nou... 'n lekker bakkie koffie zal d'r zeker ingaan.

KORTE SCENE UIT HET EERSTE BEDRIJF

Carla kijkt op haar horloge) We moeten nu echt gaan hoor jongen, 't wordt steeds later,

Barry: *(nog hoestend)* We gaan... *(hoest-hoest-hoest)* We gaan....
(doordat hij heeft geprobeerd te praten wordt het hoesten weer erger)

Carla: Nou, jongen, hoest even lekker uit, ik ga wel alleen. *(af)*

Barry: *(kijkt haar verbaasd na. Hij hoest nog steeds hevig)* Néé! ik ga mee. *(krijgt nu zo'n hevige hoestbui, dat hij in de bank valt)*

Ankie: *(op. gekleed in een broek en T-shirt)* Wat is hier nou allemaal aan de hand? *(Barry wil wat zeggen, maar krijgt een nieuwe hoestaanval)* O, je hebt je verslikt. *(ze begint hem hard op zijn rug te slaan. Hij duwt haar ruw bij zich vandaan)* Nou, dan zoek je 't toch lekker zelf uit. *(slaapkamer in. Barry gaat gebogen staan en probeert stevig adem te halen. Het hoesten wordt wat minder. Ankie komt op met haar handtas)* ik weet niet hoe lang je hier nog blijft hoesten, maar ik moet weg. Doe je de deur goed achter je dicht, knul. *(af)*

Barry: *(kijkt haar verbaasd na. de mobiel van Carla gaat af. Hij twijfelt 5 seconden om hem op te nemen, pakt hem dan van tafel)* Met het huis van Carla en Ankie... Wie?.. Rónald? Ronald wie?... Dat doet er wél toe. ik pas op het huis en ik moet ze zo meteen vertellen wie er aan de telefoon was... Ronald Bergop. Nou, ik zal zeggen dat je gebeld hebt.., O, je wilt Carla persoonlijk aan de lijn. Nou, dat kan niet, die staat onder de douche. Waarom wil jij eigenlijk Carla aan de lijn?... *(constatering)* Dat gaat me geen sodemieter aan. Wat heb jij eigenlijk met Carla te maken... Je bent haar vriend. Dat kan niet, dat ben ik al... Wie ik ben. Jaaaaa, dat zou je wel willen weten, hè? Wat moet ik tegen haar zeggen?.., Dat je er aan komt en dat je een verrassing voor haar hebt. Ik zal 't zeggen. *(zet de mobiel af en kijkt er naar. Dan kijkt hij met een wazige blik recht de zaal in)* Hij komt... hierheen, *(zucht diep, legt de mobiel op tafel)*

Het nummer RUBY, vanaf het begin langzaam op laten komen tot redelijk hard.

Barry: Pakt zijn beker koffie, neemt een slok en... verslikt zich weer. Door het nu heel hevig hoesten morst hij flink wat koffie over zijn broek. Hij zet zijn beker weer op tafel. Kijkt naar zijn broek en al

hoestende slaat hij, zijn arm - heel woest kijkend - krachtig door de lucht en hoest nu heel krachtig uit. Hij bekijkt zijn broek opnieuw. Zucht diep. Kijkt triest naar het mobieltje van Carla, dan naar de slaapkamer en knikt vastberaden. Nog een klein beetje na hoestend gaat hij de kamer binnen. Barry trekt snel zijn kleren uit. Hij heeft de slip, jarretelgordel en beha al aan. Snel trekt hij het rokje aan en komt, met het truitje in zijn handen op. Pakt twee sinaasappels en stopt die in zijn beha. Trekt het truitje zó onbeholpen aan dat één sinaasappel op de grond valt. Hij stopt hem weer terug. Als het truitje aan is duwt hij de sinaasappels op hun 'goeie' plekken. Bekijkt zich in de spiegel en grijnst zeer breed. Slaapkamer in. Terug met vuurrode nylons en gouden (???) pumps. Hij trekt het rokje tot zijn middel omhoog en ploft in de fau. Daar trekt hij zijn nylons aan en klikt ze (weer staande) aan de jarretels vast. Schuift heupwiegend het rokje omlaag en stapt in de schoenen. Loopt zéér wankel de slaapkamer in en komt weer op met de blonde pruik en een make-up setje. Voor de spiegel zet hij de pruik op en begint zijn lippen te stiften. Wrijft zijn lippen overdreven stevig over elkaar en tuit ze overdreven. Dan maakt hij zijn ogen op en 'kwast' wat rouge op zijn wangen.

De MUZIEK wordt langzaam naar UIT gedraaid.

Barry: (Kijkt met een grote grijns recht de zaal in, duwt zijn 'borsten' op de goeie plaatsen en loopt overdreven heupwiegend heen en weer. Deurbel. Hij schrikt zich rot en zwikt gelijk door zijn enkel. Dan haalt jij zijn schouders op en loopt de hal in)

Ronald: (op, met Barry vlak achter zich. Hij is gekleed in spijkerbroek, laarzen en leren jasje. T-shirt eronder. Honkbalpet. Hij kijkt rond) Waar is Carla? Is ze al klaar met douchen?

Barry: (eigen stem) Carla is er niet. (snel met de stem die hij als 'Ruby' gebruikt) Carla is er niet.

Ronald: (is teveel met zichzelf bezig om dat raar te vinden) Die is er niet? Maar ik had zojuist iemand aan de lijn die zei dat ze onder de douche stond. Ik heb hier vanmorgen met haar afgesproken. Wie ben jij eigenlijk?

Barry: Ik?... O, ik ben haar vriendin.

Ronald: Haar vriendin? (kijkt hem wantrouwend aan) Ik ken al haar vriendinnen, maar jou heb ik nog nooit gezien.

Barry: Ik ben nieuw. Haar nieuwe vriendin. (zacht lachje) Ja, daar had ze behoefte aan. Aan iets nieuws, begrijp je wel. (steekt slap zijn hand naar voren) Ik heet Ruby.

Ronald: (geeft haar een korte hand) Komt ze zo weer terug?

Barry: Nou, dat denk ik niet.

Ronald: Waar is ze dan heen?

Barry: Ze is iets leuks aan het kopen.

Ronald: *(weer wantrouwig, tikkeltje agressief)* Waarom zijn jullie dan niet samen gegaan? Vriendinnen gaan toch altijd samen winkelen?

Barry: Ja... Nee... Dat wil zeggen, ze is iets leuks voor mij aan het kopen. Ik ben namelijk morgen jarig.

Ronald: O...

Barry: Ja, daarom ben ik hier. Ik logeer hier namelijk. Ik mocht van Carla mijn verjaardag hier vieren. *(gaat op plek 3 zitten en slaat zijn benen over elkaar. Het rokje schiet omhoog. Hij doet weer snel zijn benen naast elkaar en trekt het rokje, tevergeefs stevig omlaag)* Ronald: Hier vieren? Waar kom je dan helemaal vandaan?

Barry: Amerika. Ik kom uit Californië. Je weet wel, Hollywood en zo. Daar werk ik. Bij de film, begrijp je wel.

Ronald: *(begint zich langzaam te ergeren)* Nou, ik begrijp er helemaal niks van. Alles wat ik begrijp is, dat ik hier vanochtend een afspraak met Carla had en dat zij er, verdomme niet is.

Barry: Vanochtend? *(kijkt op zijn 'knots' van een horloge)* Nou, dan ben je iets te laat, hè. Het is al bijna half een. Ja, had je maar op tijd moeten komen. Carla is een meisje van de tijd.

Ronald: Ja, ik had ellende met m'n wagen. *(haalt ongeduldig adem)* En Ankie? Is die er ook niet.

Barry: Nee. Is ook iets moois aan het kopen. *(brede glimlach)* Ook voor mij. Leuk, hè?

Ronald: *(snuift hard)* En hoe laat komt ze weer terug?

Barry: *(overdreven onnozel en een beetje treiterend)* Wie?... Ankie of Carla.

Ronald: Ja, Carla natuurlijk.

Barry: Geen idee. Maar voorlopig nog niet, want ze is net weg.

Ronald: *(snuift hard)* Nou, daar kan ik allemaal niet op wachten hoor. Hier heb ik helemaal geen tijd voor. *(haalt een dikke, smalle en dichtgeplakte 'groene' enveloppe uit zijn binnenzak en legt die op de salontafel)* Zeg maar tegen haar dat Ronald is langs geweest, En die enveloppe daar is voor haar.

Barry: Wat zit daarin?

Ronald: Dat gaat je geen sodemieter aan.

Barry: *(grote ogen)* Óóóóó, ben jij Ronald?

Ronald: *(wilde net weglopen. Kijkt hem argwanend aan)* Wat bedoel jij met... ben jij Ronald?

Barry: Ze heeft, het vaak over jou. *(hij kijkt haar gevleid aan)* En dan moeten we altijd vreselijk lachen. *(zijn gezicht betreft meteen. Barry*

schatert kort en beheerst)

Ronald: *(argwanend)* Hoezo? Waar moeten jullie dan zo om lachen?

Barry: *(zachtjes lachend en een bevallig weggoogebaartje)* O, dan hebben we altijd zo'n lol. *(schatert kort en beheerst)*

Ronald: *(eerste begin van nijdig worden)* Maar waarom dan?

Barry: *(weggoogebaartje)* Ach, dat begrijpen mannen toch niet. *(schatert kort en beheerst en kijkt daarbij zedig omlaag)*

Ronald: *(met ingehouden woede)* Toch zou ik graag willen weten waarom jullie dan zo'n lol hebben,

Barry: Nou ja, als je er dan op staat. We hebben het dan over jullie... kálverliefde, *(schatert kort en beheerst)*

Ronald: *(Niet begrijpend)* Over kálverliefde?

Barry: *(weggoogebaartje)* Meteen goed geraden. *(schatert kort en beheerst)*

Ronald: *(ongeduldig)* Maar ik begrijp het nog steeds niet.

Barry: Nou, dan zegt Carla dat jij zo verliefd op haar bent en dat zij dat zo maar laat, omdat ze je niet wil kwetsen.

Ronald: *(Niet begrijpend)* Mij... niet wil kwetsen?

Barry: Ja... Dat vindt ze zielig.

Ronald: *(beheerst nijdig. Grote ogen)* Wát vindt ze dan zielig?

Barry: Nou, de manier waarop jij zo je best doet het haar zo naar de zin te maken.

Ronald: Maar... Maar... wij hebben het altijd geweldig samen.

Barry: *(treiterend)* Ja, dat denk jij. Maar als ik naar Carla luister... *(kort zacht lachje)*

Ronald: *(met ingehouden woede)* Já?

Barry: Nou, dan eh... dan vertelt ze mij hoe eh... Zég?... weet je zeker dat je dit wilt weten?

Ronald: *(nijdig)* Nu wel, já!

Barry: Nou... als je het dan per se wilt weten. Dan vertelt ze mij hoe ontzettend je je best doet, maar hoe betreurenswaardig het allemaal eigenlijk is.

Ronald: *(wanhopig en kwaad tegelijk)* Wát? Wát is dan betreurenswaardig?

Barry: *(kort zacht lachje)* Nou ja... als je daar niet eens zelf op kan komen. Dat vind ik dan weer betreurenswaardig. *(kort en beheerst lachje)* Hoe oud ben je nou helemaal? Vijftig?

Ronald: *(grote ogen. Zwaar ontstemd)* Vijftig? Ik ben vorige maand véertig geworden.

Barry: *(overdreven luchtig)* Nou, dat is je anders helemaal niet aan te zien. Ik was met mijn schatting nog aan de vriendelijke kant. Maar vind je jezelf dan niet een beetje te oud voor Carla? Zo'n jonge frisse

meid met zo'n aftandse ouwe lul. *(Ronald ontploft bijna. Barry vals toeschietelijk)* Da's toch geen gezicht. Je moet ook een beetje aan haar denken, niet alleen aan jezelf.

EEN KORTE SCENE UIT HET TWEDE BEDRIJF

Marian: Zeg, jongens... mag ik vragen wat er hier aan de hand is?

Carla: Dit is een vriend van me en die beweert dat hij een vriendin van me uit... *(nadrukkelijk)* Amérika... een enveloppe met 20.000 euro heeft gegeven om aan mij te geven.

Ronald: Já! Zo zit 't.

Carla: Nou, dan moet ik je teleurstellen, ik heb niet één vriendin, die in Amerika woont. En een enveloppe met zoveel geld heb ik al helemaal niet gehad. Van niemand!

Ronald: *(kijkt van Carla naar Marian en weer terug)* Ik denk dat ik helemaal gek wordt.

Carla: *(heel luchtig)* En ik denk dat je daar best wel eens gelijk in kan hebben.

Ronald: *(gelaten)* Dan ben ik belazerd.

Marian: Weet je wat ik denk? Ik denk dat jij door die vriendin uit Amerika bent belazerd. *(als Ronald met grote ogen van Carla naar Marian kijkt)* Vertel me eens? Wanneer en wáár heb je die enveloppe afgegeven?

Ronald: Hier! Nog geen drie uur geleden.

Marian: Hier en nog geen drie uur geleden. Kijk... nu zijn we weer iets verder. Drie uur geleden? *(kijkt op haar horloge)* Toen was ik er al. *(geamuseerd)* Heb je die enveloppe soms aan mij gegeven?

Ronald: *(geïrriteerd)* Ja zeg, ik weet wel aan wie ik iets geef.

Marian: Nou, dat vraag ik me toch af. Je zegt het aan een vriendin van Carla te hebben gegeven. *(de volgende zin nadrukkelijk uitsprekend)* Een vriendin... die in Amérika woont. Maar je hoorde Carla net beweren dat ze daar helemaal geen vriendinnen heeft. Dan blijven er dus nog maar twee mogelijkheden over. Één... Je verbeeld je alleen maar dat je een enveloppe met zoveel geld aan iemand hebt gegeven, óf... die vriendin, die je hier hebt aangetroffen is helemaal geen vriendin van Carla en is er met jouw geld vandoor. *(Ronald kijkt met grote ogen van Marian naar Carla)* Wacht es even?... Heette die Amerikaanse vriendin soms Ruby?

Ronald: Já!

Marian: Een forse, (???) uit de kluiten gewassen meid met iets te blond haar?

Ronald: Já! Dat is ze. Dus u kent haar ook.

Marian: Nou, kénnen. Ik heb haar maar heel even ontmoet. Mij deed ze een kamer cadeau. (*knikt en kijkt Carla aan*) Hij heeft zijn geld aan onze Ruby cadeau gedaan meid.

Carla: En die is er natuurlijk mee vandoor. Eigenlijk helemaal niet zo slim van je, Ronald. Je gaat zo'n groot bedrag toch niet aan een wildvreemde geven.

Ronald: (*wanhopig*) Maar ze was in jouw huis. Hier! Ze zat dáár, in jouw bank. (*haalt heel zwaar adem. Al knikkende*) Als dat wijf mijn geld heeft ingepikt weet ik haar te vinden. En dan zal ze de rest van de maand in een ziekenhuisbed alleen nog maar vloeiend voedsel eten.

Marian: Nou, nou, nou, nou, nou... Wat een afgrijselijke agressie ineens.

Ronald: (*nog steeds zwaar ademend*) Ik schop haar d'r hele huis door! Zeg me waar ze woont?

Carla: Ja, hoe weet ik dat nou? Ik heb die meid nog nooit in m'n leven gezien.

Ronald: Maar jullie kénnen haar toch,

Marian: Je hebt niet goed geluisterd, lieve jongen. Niemand kent haar. Ík heb haar hier heel even meegemaakt, meer niet. Carla heeft haar nog nooit ontmoet,

Ronald: (*wanhopig*) Maar iemand moet haar toch hebben binnengelaten?

Marian: Nou, ik niet. Die Ruby heeft mij binnengelaten. Daarna ben ik gaan slapen. En toen ik wakker werd was Barry er.

Ronald: (*zwaar ontstemd*) Ja, waarom is dat rotjong hier zo vaak?

Carla: (*snibbig*) Ja, dat maak ik zelf wel uit hè. Trouwens. Híj had wel die 20.000 euro voor me, (*verwijtend*) Jij had twee weken nodig om aan dat bedrag te komen. Ik kwam wel 8.000 tekort, maar dat heeft hij me later in cash geld...

Ronald: (*er verbaasd, dwars doorheen*) Heeft hij je dat hele bedrag geleend?

Carla: (*met een brede grijns*) Ja, híj wel!

Ronald: Had hij zoveel geld dan?

Carla: Waarschijnlijk wel, anders had hij 't me nooit kunnen geven.

Ronald: Zeg... heeft die Barry niet misschien iets met die meid te maken? Die eh... die eh...

Marian: Ruby.

Ronald: Ja, die Ruby.

Carla: Nou, dat denk ik niet.

Ronald: En je weet niet waar dat wijf uithangt?

Carla: (*flink geërgerd*) Néé! Dat heb ik je toch al gezegd.

Ronald: (*schudt zijn hoofd*) Nou, dan ben ik die poen kwijt. (*kwaad*) Jij laat ook maar iedereen binnen hier,

Marian: (*luchtig*) O, nou krijg jij de schuld, Carla.

Ronald: Ja, wilt u er zich niet mee bemoeien,

Carla: Hé! Wil jij wat beleefder tegen mijn tante zijn, ja?

Marian: Och... Hij is wat in de war. (*hem vriendelijk toelachend*) Het is je bij deze vergeven, knul. Zeg, gaan wij nog weg? (*als Carla haar verbaasd aankijkt*) Ja, je rammelde van de honger. We zouden samen iets gaan eten.

Carla: Ja, maar Barry is broodjes aan het ha...

Marian: Die jongen vindt zijn weg wel.

Carla: Nee, dat kan ik niet maken. Ik leg wel een briefje voor 'm neer en leg de sleutel onder de mat, (*gaat gelijk een briefje schrijven en laat dat midden op de salontafel achter*)

Marian: (*terwijl Carla schrijft*) Nou, kom mee, knul. (*geeft de onthutste Ronald een arm*) Jij brengt ons wel even naar het centrum, hè? Hoef ik niet te rijden, kan ik tenminste een paar lekkere wijntjes bij de lunch drinken. Je hoeft ons niet weer op te halen, we nemen wel een taxi terug. (*trekt de licht tegenstribbelende Ronald met zich mee de hal in*)

EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

Zaterdag, 16:00 uur.

Voor het doek open gaat hoort men op toneel (via de stereo-unit) een hot-song van een vrouw, die deze acteur zélf mag kiezen...

Na 15 seconden pas het DOEK open doen.

Barry heeft weer de kleren van Carla aangetrokken. Heel sexy ditmaal. En hij is weer overdreven opgemaakt. Hij heeft wel een andere pruik op. Hij staat op de salontafel met een haarborstel (als microfoon) in zijn hand en playbackt dan nog een volle minuut! (niet korter, want dit vindt het publiek leuk!) Dan gaat deurbel. Maar Barry hoort die niet! Even later gaat de deurbel 3 x vlak achter elkaar. Barry playbackt nog steeds door. Dan... (als de minuut voorbij is) blijft de deurbel doorgaan. Nu hoort hij het wel. Hij springt van de salontafel en draait de muziek helemaal naar UIT. De deurbel blijft maar doorgaan. Hij kijkt naar de hal

en daarna in de spiegel. Legt de borstel op het dressoir en duwt zijn 'borsten' op de goede plaatsen. Af.

Bill: *(Op. Gekleed in een 3-delig kostuum)* Hè, verdorie, dat ze er nou niet is. Het is van het grootste belang dat ik Carla even kan spreken. En ik heb niet al teveel tijd. Hè, verdorie nou toch.

Barry: Ja, ze kan over vijf minuutjes thuis zijn. *(Bill kijkt blij)* Maar het kan ook nog twee uur duren. *(Bills blijheid is meteen weer weg. Kort lachje van Barry)* Met Carla weet je 't nooit.

Bill: En wie ben jij, als ik vragen mag?

Barry: *(zachtjes lachend en zijn vinger heen en weer wapperend)* Nee, nee, nee... Eerst vertelt u mij wie u bent.

Bill: O, ik ben haar oom, Oom Bill.

Barry: O... Nou... ik ben haar kamergenootje. We wonen hier samen. *(steekt bevallig zijn hand uit)* Ruby.

Bill: *(houdt zijn hand vast en grijnst hem toe)* Weet je dat jij er heel sexy uitziet?

Barry: *(schalks lachje)* O, dat is me al zo vaak verteld, Daar begin ik gewend aan te raken. *(kijkt met grote ogen naar zijn hand)* Mag ik mijn hand weer terug.

Bill: *(laat zijn hand los)* O, sorry. *(gaat in de fau. zitten)* Nou... 'n Lekkere stevige whisky? Daar zeg ik geen nee tegen.

Barry: Ja, daar heb ik ook wel zin in.

Bill: Nou, nemen we er toch allebei een.

Barry: O, niets liever. Alleen... we hebben geen whisky in huis.

Bill: O... Nou ja, 'n cognacje is ook goed.

Barry: Hebben we ook niet.

Bill: Wat hebben jullie dan wel?

Barry: Sherry.

Bill: Getverderrie, da's 'n receptiedrankje.

Barry: Spa rood dan?

Bill: *(grijnst)* Maar alleen als ik het uit jouw schoentje mag drinken.

Barry: *(schatert)* Die oom Bill. Ik durf te wedden dat u op verjaardagen het vrolijke broekje van de avond bent.

Bill: Och, ik ben heel goed in moppen vertellen, Ken je die van dat hoertje dat in de Kalverstraat loopt?

Barry: Nou, ik ben eigenlijk niet zo dol op moppen. Vertelt u me liever wat van zulk groot belang was, dat u Carla even te spreken wilde hebben?

Bill: Pardon?

Barry: U zei, toen u binnen kwam dat uw bezoek hier van het grootste belang was.

Bill: O... Ja, dat klopt, Maar dat is een kwestie tussen mijn nichtje en mij.

Barry: Als het over haar schuld van 20.000 gaat, daar weet ik alles van.
(*Bill kijkt haar verbaasd aan*) Ja, we zijn tenslotte maatjes, hè. Wij vertellen elkaar onze grootste geheimen. Heeft u het geld voor haar?

Bill: Ja. Maar ze wil het niet.

Barry: (*overdreven verbaasd*) Ze wil het niet? Waarom niet?

Bill: Ze denkt dat ik er niet eerlijk aan gekomen ben.

Barry: O... Én? Bent u er niet eerlijk aan gekomen?

Bill: (*kijkt hem even aan en begint dan te lachen. Barry lacht beheerst mee*) Jij bent me d'r eentje, hoor. Nee, dit geld heb ik eerlijk verdiend.

Barry: Nou, dan is het toch geen bezwaar het haar te geven.

Bill: Dat ben ik dan ook van plan.

Barry: O, gelukkig maar. Daar zal ze verschrikkelijk blij om zijn. Ja, maandag moet ze haar schuld al aflossen, hè.

Bill: Dat weet ik - dat weet ik! Daarom heb ik ook alle moeite gedaan om het vandaag nog aan haar te geven. Ja, tenslotte heb ik maar één nichtje.

Barry: En wát voor een.

Bill: (*grijnst*) Maar jij mag er ook zijn, hoor. Die, eh... (*doet alsof hij de 'sinaasappels' in zijn handen heeft*) lieve kleine borstjes van je. En die, eh... (*handen nu een eindje uit elkaar, ze een klein stukje bewegend, met een rauwe stem*) lekkere stevige bódy. Ja, daar hou ik wel van. Lekkere stevige meiden met kleine harde borstjes doen mij wel wat.

Barry: (*bevallig lachje*) O... ik moet hier helemaal van blozen.

Bill: Jáááá... Ik zou uit jou best wel 'n lekker hapje willen nemen,

Barry: (*zachtjes lachend*) Nou, dan zult u mijn kleine harde borstjes toch eerst moeten pellen.

Bill: Hè?

Barry: Laat maar. Was maar een grapje.

Bill: O... (*al lachende*) Jáááá, jij bent me er eentje. Ik denk dat ik met jou best wel lekker kan lachen. Lekker met elkaar vrijen en tussen het rollebollen door lekker lachen.

Barry: (*zachtjes lachend*) Nou, als ik u was, zou ik daar niet beginnen hoor.

Bill: Waarom niet?

Barry: Och, ik denk dat het lachen u dan halverwege zal vergaan.

Bill: Nee hoor, dan vergis je je in mij. Ik hou wel van een lolletje op z'n tijd.

Barry: Ja, maar aan een lolletje hangt vaak een verrassing, die je liever niet beleef.

Bill: Nou, ik zie dat rollebollen met jou echt wel als een lolletje hoor. Hoe oud denk je dat ik ben?

Barry: Nou... Ik schat u toch zeker zestig.

Bill: Ben je mal zeg, ik ben pas 55 en nog in de bloei van m'n leven. Ik mag nog van alles.

Barry: Ja, van uw huisarts misschien. Maar kán u het ook aan?

Bill: *(kijkt hem even aan. Scheve grijns)* Lieve schat, als jij mij een kwartiertje m'n gang laat gaan, dan smeed je om genade.

Barry: *(zachtjes lachend)* O... Gaat u me dan kietelen?

Bill: *(grinnikt)* Laten we het zo maar noemen, liefje.

Barry: En als Carla nou ineens thuis komt?

Bill: Ik neem aan dat jij hier in huis een eigen kamer hebt.

Barry: Niet meer. Daar slaapt op het moment tante Marian.

Bill: *(meteen lichtjes ontstemt)* Is Marietje hier?

Barry: Ja. Vanmiddag gearriveerd.

Bill: Voor wat?

Barry: Ja, dat weet ik niet, hoor. Ze kwam binnen en is meteen gaan slapen. *(wijst bevallig naar de deur)* In mijn kamer.

Bill: Slaapt ze nog?

Barry: Nee, ze is weg. Samen met Carla.

Bill: Heeft ze mijn nichtje het bedrag gegeven?

Barry: Nee.

Bill: Nee?

Barry: Nee, ze had 't niet.

Bill: Wat kwam ze dan doen?

Barry: Gewoon even langs wippen, denk ik.

Bill: En toen heeft ze jouw kamer ingepikt.

Barry: Nou, ingepikt. Ik heb haar die geschonken.

Bill: En waar moeten wij dan nu heen?

Barry: *(grote ogen)* Párdon?

Bill: *(grijnst breed)* Ik dacht dat wij iets leuks gingen doen.

Barry: Nou, dan heb ik vast en zeker iets gemist.

Bill: *(lichtjes teleurgesteld)* Maar je stond er toch helemaal voor open.

Barry: ik vind dat u zich uitermate plastisch weet uit te drukken.

Bill: Hè? Zeg dat eens in het Nederlands.

Barry: Néé!... Als ik dat doe, wordt u nog meer opgewonden, dan u al bent. *(in verwondering)* Vijf en vijftig? Nou, dat geef je u écht niet hoor.

Bill: *(zichtbaar gestreeld)* Weet ik. Alle vrouwen schatten me altijd jonger.

Barry: Nou, ik niet hoor. *(Bill kijkt meteen zéér teleurgesteld)* En ik ben erg goed in schatten van ouwe mannen.

EEN KORTE SCENE UIT HET VIERDE BEDRIJF

Zaterdagavond, 20:00 uur.

Barry ligt onderuit gezakt in de fauteuil te slapen. Zijn voeten op een kussentje op de salontafel. Hij heeft zijn broek weer aan en de mouwen van zijn overhemd heeft hij opgestroopt. (Geen make-up meer!) Wilma ligt languit op de bank te slapen. Ze heeft het badjasje van Carla aan. Haar hoofd rust op enkele kussentjes, plek 3. Op de fruitschaal liggen minder grapefruits. Naast de fruitschaal ligt het buideltje van Wilma. Op de salontafel staan 2 longdrinkglazen, waarin, in beiden nog een beetje grapefruitsap zit. Ernaast een bord, waarop nog enkele kaasblokjes liggen en een grote schijf leverworst - aan de rand een flinke klodder mosterd.

Tegelijk met het rumoer in de hal de muziek langzaam wegdraaien naar helemaal UIT.

Marian: *(op. In beide handen heeft ze een stuk of 5 mode tasjes in felle kleuren. In de hal begint ze al te lachen. Op) O, die taxichauffeur. Ik moet nog lachen als ik die man zijn gezicht zie. (kijkt naar Wilma)*

Nou, die jongen heeft zich in onze afwezigheid duidelijk niet verveeld.

Carla: *(vlak achter Marian op. Ze heeft 2 modetasjes in haar handen. Ze kijkt verbaasd naar Wilma)* Wie is dat nou weer?

Marian: Ja, dat moet je mij niet vragen. Ik ben hier ook maar net.

Carla: *(licht geïrriteerd)* Wat doet die meid met mijn badjas aan?

Marian: Ik dacht, dat je mij had verteld dat die knul verliefd op je is.

Carla: Ja, dat is hij ook.

Marian: Nou, zo te zien hebben die twee, eh... *(maakt enkele onduidelijke hoofdbewegingen)*

Carla: Já! En in mijn huis. En dat bevalt me niks. *(geeft Barry een duw)*

Hé jij! *(Barry blijft doorslapen. Ze schudt hem nu stevig heen en weer)*

Hé! Wakker worden, jij!

Barry: *(opent één oog en komt dan met een ruk overeind)* O, zijn jullie er eindelijk. *(Kijkt op het horloge van Carla)* Acht uur al?

Carla: *(verbaasd)* Waarom heb jij mijn horloge om?

Barry: Hè?... O, ik heb jouw horloge om. Nou ja... de mijne is kapot.

Carla: En dan doe je de mijne maar om. Kom op, geef terug. *(hij doet het horloge af en geeft het aan haar)*

Marian: *(geeft hem een stomp tegen zijn arm. Geamuseerd)* Is die stoot daar je vriendin?

Barry: Hè? Ja. Nee... Ik bedoel, die eh... die vrouw is de vriendin van meneer Patrone.

Carla: En wie is dat nou weer?

Barry: Die eh... kwam voor de... *(opstaand en al zuchtende)* Ja, dat is een heel lang verhaal.

Carla: *(zwaar gepikeerd)* Ik wil weten waarom ze mijn badjas aan heeft?

Barry: Ze heeft grapefruitsap over haar kleren gemorst.

Marian: *(geamuseerd)* En die zitten nu zeker in de wasmachine?

Barry: Ja, *(kijkt schichtig richting Marions slaapkamer)* En die kan ze nu beter gaan aantrekken. *(hij stoot Wilma aan)* Wilma!... *(stoot haar iets harder aan)* Hé, Bélla! Wákker worden!

Marian: Nou, jullie zoeken 't maar uit, ik ga deze kleren even passen. *(loopt naar Marions kamer)*

Carla: Ja, doe dat even in Ankie's kamer, ik wil me even gaan omkleden. *(Marian gaat Ankie's kamer in)*

Wilma: *(komt gapend overeind en kijkt van Carla naar Barry)* Is dit de beroemde Carla?

Carla: *(flink geïrriteerd)* Wat heb jij die vrouw allemaal over mij verteld?

Barry: *(hoort niet dat ze tegen hem praat. Hij is nu flink in paniek)* Hé, het is al acht uur. Je moet je snel gaan aankleden.

Wilma: *(is nog niet helemaal wakker)* Acht uur? 's Ochtends of 's avonds? *(grote ogen. Ze kijkt richting Marions kamer en springt overeind en loopt snel af)*

Carla: *(flink geïrriteerd)* Zeg, wie is die vrouw?

Barry: Dat is Wilma.

Carla: *(flink geïrriteerd)* ja, dat had ik al gehoord. Maar wie is dat mens?

Barry: Nou, de vriendin van meneer Patrone.

Carla: *(zucht geërgerd, met even gesloten ogen).* En wie is nu weer meneer Patrone?

Marian: *(op. De tasjes heeft ze in haar slaapkamer achtergelaten. Verbaasde ogen)* Zeg Carla, d'r ligt een vent in dat bed daar.

Carla: Waar heb jij 't nou over?

Marian: *(nog steeds een beetje verbaasd)* Dat er 'n vent in dat bed daar ligt. *(met verheerlijkte ogen)* Wel 'n hele appetijtelijke jongen, dat wel. Alleen... ik krijg 'm niet wakker.

Barry: Kevin slaapt daar.

Marian: Wie is Kevin?

Carla: Een vriendje van me. *(kijkt Barry vragend aan)* Waarom ligt die in Ankie's kamer te slapen?

Barry: Die kwam je vanmiddag vertellen dat hij niet van plan is zijn rooie sportautootje te verkopen, alleen maar om een schuld van jou af te lossen.

Carla: Óóóóh! En dat had hij me beloofd. Waarom is hij toen wel hier gaan slapen? Da's toch niet normaal! In Ankie's kamer nog wel.

Barry: Ik heb hem daar ingelegd. *(Carla en Marian kijken hem vragend aan)* Die jongen was straalbezopen.

Carla: O... Maar als hij zijn wagen niet heeft verkocht, wat kwam hij hier dan doen?

Barry: Ja, dat moet je hem maar vragen.

Marian: Weet je wat? *(breed glimlachend)* Ik denk dat ik 'm nog eens ga proberen wakker te maken.

Carla: En ik ga me even omkleden.

Wilma: *(op. Ze heeft haar (flink verkreukelde) rokje aan en trekt net het truitje omlaag. Als ze ziet dat Carla naar haar kamer loopt)* Ik zou daar niet ingaan als ik jou was.

Carla: Ja zeg, ga me even, in m'n eigen huis vertellen wat ik wel en niet mag. *(maakt met veel lawaai de deur open)*

Wilma: *(gelaten)* Dan moet je 't zelf maar weten. *(ze haalt een make-upsetje uit haar buideltje en werkt, staande voor de spiegel haar gezicht bij. Haar teksten zegt ze, zonder zich naar Patrone te wenden. Als ze klaar is bergt ze het setje weer op en doet haar buideltje om. Ze gaat dan half leunend op het dressoir zitten)*

Carla: *(vanuit haar kamer. Ze begint nu pisnijdig te worden. Hard)* Wie bént u en wat doet u in mijn béd?

Patrone: *(vanuit haar kamer)* Maak jij altijd zo verrekte veel lawaai? *(op. Zijn colbert is uit, zijn vest hangt open en zijn stropdas is een stuk omlaag getrokken. Hij kijkt de kamer rond)* Waar is die bijdehante meid?

Wilma: Weg.

Patrone: Wég?

Wilma: Ja, ze had er genoeg van en is weg gegaan.

Patrone: *(nog steeds flink verontwaardigd)* En toen heb je haar gewoon maar laten gaan. ik dacht trouwens dat ik jou opdracht had gegeven om me wakker te maken als ze thuis zou komen. Wilma: Nou... Je bent nu toch wakker.

Patrone: En wáár is je pistool?

Carla: *(heeft hun gesprek met verbazing aangehoord. Nu met grote ogen)* Pistóól? *(kijkt verschrikt van Marian naar Barry)*

Wilma: *(handbeweging naar achteren)* O, dat ligt ergens op de bank.

Patrone: *(kijkt in de bank, tilt enkele kussentjes op en pakt het pistool)* Zo... En nu even allemaal de handjes omhoog,

Marian: *(heeft hem al die tijd intens genietend aangekeken)* Wat heb jij nou allemaal aan, joh? *(pakt zijn vest tussen haar vingers. Lachend)* Moet je dit vest eens zien. En die stropdas? *(geeft er een ruk aan)* Daar moet je een zonnebril bij opzetten. *(iets harder lachend)* En dan dat snorretje. *(trekt er aan)*

Patrone: *Ául (grijpt naar zijn snor)*

Marian: Verrek. Hij is écht! *(lachend)* Sinds wanneer laat jij je snor groeien? *(lachend)* En dan dat pistool. *(pakt het hem, in een snelle beweging af)* Hoe kom je daar nou aan? Is dit echt? *(richt het op hem)*

Patrone: *(kijkt haar angstig aan)* Mevrouw, alstublieft, dat ding is geladen.

Marian: Ja, ja. M'n navel ook. *(ze schiet. Harde knal. Patrone schiet als een bal in elkaar, handen op zijn hoofd en kijkt haar verschrikt aan. De anderen kijken flink geschrokken. Marian is het ergste geschrokken en gooit het pistool op de bank)* 't Was écht geladen.

Wilma: *(gaat achter de plek staan, waar het pistool is terecht gekomen)* Ja en hij is ook Bill niet. U heeft bijna signor Patrone doodgeschoten.

Patrone: *(komt nu pas weer overeind)* De kogel vloog langs mijn oor.

Marian: Ben jij Bill dan niet?

Wilma: Ik weet niet wie Bill is, maar dit is signor Maggio Patrone uit Milaan. En daar heeft hij 11 broers rondlopen en nog veel meer neven. Dus weest u maar blij dat u mis heeft geschoten. *(Patrone zoekt waar zijn pistool is en wil het pakken. Wilma is hem echter voor en richt het wapen op hem)*

Patrone: *(schrikt heel even. Zucht dan overdreven diep en zegt de volgende tekst met gecontroleerde kalmte, maar wel dreigend)* Had ik jou vanmiddag niet al gezegd dat ik niet van bijdehante wijven hou?

Wilma: *(kijkt hem aan en haalt diep adem. Zacht)* Misschien hou ik wel niet van commanderende mannen.

Patrone: *(hard met vlammende ogen)* Wát? Heb jij het lef tegen mij in te gaan?

Wilma: Ja, mag ik ook es?

Barry: Ga door, Wilma. Jij hebt het pistool, dus de macht. *(Patrone kijkt Barry vernietigend aan)*

Wilma: Ja... *(laat nonchalant het pistool heen en weer gaan)* Ik heb er genoeg van je hondje te zijn. *(doet een stap achteruit en haalt moeizaam met één hand, terwijl ze Maggio goed in de gaten houdt, de enveloppe uit haar buideltje en geeft die aan hem)* Hier zijn je 12.000 euro. *(Carla en Marian, die nu vlak naast elkaar staan volgen haar handelingen met grote verbazing. Dan kijken ze synchroon van de een naar de ander. Ze eindigen bij Barry. Die heeft alles genietend gevolgd en maakt nu een grimas, dat hij er ook weinig van begrijpt)*

Patrone: *(kijkt in de enveloppe en dan naar Wilma)* Zit hier 12.000 euro in?

Wilma: Ja.

Patrone: Heeft die meid, hoe heet ze ook alweer?... Die eh.. Bubie, of Gubie, of Kubie, je dit geld gegeven? *(Carla en Marian kijken elkaar weer vragend aan)*

Wilma: Ja. Daarom heb ik haar laten gaan. Tel 't maar na.

Patrone: Dat hoeft ik niet. Als het niet klopt weet ik je te vinden. *(loopt Marions kamer in. Meteen weer op met zijn colbert, dat hij - nadat hij eerst de enveloppe in zijn binnenzak heeft gestopt - aantrekt. Wilma heeft intussen haar handen op haar rug en kijkt hem, als hij op haar toeloopt met kille ogen aan. Maggio gaat op 50 cm. van d'r vandaan staan. Hij kijkt haar dan 5 volle seconden aan)* Jij haalt zeker wel zo snel mogelijk al je rotzooi uit je flat. Vanaf nu kennen wij elkaar niet meer. *(Dan draait hij zich dan met een ruk om en loopt snel de hal in)*

Carla: *(met grote verbaasde ogen Tot Barry)* Wie was dat nou?

Barry: *(zo luchtig mogelijk)* Goed, dan zeg ik 't je nog één keer... *(wijst Wilma aan)* Háár vriend. Of liever gezegd... Haar éx-vriend. *(Carla is zwaar geïrriteerd en zucht heel diep, met hooghartig gesloten ogen)*

Wilma: *(nog een klein beetje verbaast dat het met Maggio allemaal zo makkelijk is gegaan. Beseft dan pas dat ze het pistool nog beet heeft. Ze legt het snel op de bank en legt er een kussentje op. Dan kijkt ze Barry aan. Grote blije ogen)* Ik ben van 'm af. *(ze omhelst Barry zeer stevig en geeft hem een korte, maar... hartstochtelijke kus boven op zijn lippen)* En dat komt allemaal door jou. Als jij me niet had aangemoedigd om hem..,

Carla: *(weer flink geïrriteerd)* Mag ik nu eindelijk eens weten wat dit nou allemaal te betekenen heeft? En is die Ray hier weer geweest?

Barry: *(kijkt haar overdreven onschuldig aan)* Ray?... Wie is dat?

Wilma: *(als Carla en Marian haar vragend aankijken)* Ja, ik ben hier ook alleen maar als entourage. *(ze haalt een pen en een tissue uit haar buideltje en schrijft haar telefoonnummer erop)*

Barry: *(als Carla en Marian hem zeer dringend en vragend aankijken. Luchtig)* Wilma was bij die man in dienst. Ze heeft zojuist haar ontslag gekregen.

Marian: En is ze daarom zo blij? De baantjes liggen vandaag aan de dag echt niet voor het opscheppen, hoor.

Wilma: *(geeft Barry de tissue)* Hier staat mijn 06-nummer op. Als je genoeg van dat eh... *(kort handgebaartje, en Carla nadrukkelijk, aankijkend)* méns daar krijgt, bel me dan op. *(geeft hem nog een kus op zijn lippen)* Nou, dag, meiden. *(zachtjes lachend en optimaal genietend)* En nog veel plezier met jullie Ruby, *(hard lachend af)*

Carla: *(kijkt haar na. Al knikkend tot Marian)* Zij weet volgens mij wie die Ruby is, *(kijkt dan met grote ogen naar Barry)* Wat bedoelde dat mens eigenlijk met... als jij genóeg van me krijgt.

Barry: *(luchtig)* Precies zoals ze het zegt. *(beetje verontwaardigd)* Het was helemaal niet zo netjes van je mij broodjes te laten halen en er dan tussenuit te knijpen. Ik stond daar voor die gesloten deur volkomen voor gek.

Carla: Maar ik had toch op dat briefje geschreven dat de sleutel... *(beseft tegelijk haar domme gedrag. Maar schiet er wel even van in de lach)* O, wat stom.

Barry: Dat kan je wel zeggen, ja.

EEN KORTE SCENE UIT HET VIJFDE BEDRIJF

Barry: *(op als de strenge tante. Hij doet voor de spiegel het dubbel parelhalssnoer om en klikt 2 grote pareloorbellen vast aan zijn oorlellen. Deurbel 3 x. Eigen stem)* Ja, ja, ja, ja, ik kom. *(duwt zijn 'borsten' weer op de goeie plaatsen en gaat af)*

Ronald: *(op. Gekleed in een combinatie met overhemd en stropdas. Hij is zwaar ontstemd)* Iedere keer als ik hier kom is ze d'r niet. En wie ben jij nou weer?

Barry: *(praat nu overdreven bekakt)* Aan een zekere vorm van beleefdheid mankeert het u nogal, is het niet?

Ronald: Hè?

Barry: U valt hier zomaar binnen, duwt me als een zak oude aardappelen opzij en stormt de kamer in. Zónder u zich aan mij voor te stellen. Vindt u dat zelf nu ook niet ontzétend onbeleefd.

Ronald: *(kijkt haar even aan)* Ja, hier heb ik allemaal geen tijd voor, hoor. Alles wat ik wil, is weten waar Carla is. En hoe laat ze weer terug is.

Barry: *(overdreven hooghartig, met even gesloten ogen)* Och... als u niet de beleefdheid kan opbrengen u fatsoenlijk aan me voor te stellen vertel ik u helemaal niets. *(slaat zijn armen over elkaar en kijkt naar iets anders)*

Ronald: Ja zeg, wat krijgen we nou? *(Doet een pas in zijn richting)* Jij gaat me nou meteen onmiddellijk vertellen waar Carla is, anders...

Barry: *(kijkt hem overdreven hooghartig aan, kin omhoog)* Anders?

Ronald: Anders piep je zo wel even anders. *(flink geïrriteerd)* Hè? Waarom moet ik hier steeds van die rare wijven aantreffen. *(doet*

weer een pas in zijn richting) En nu ga je me vertellen waar Carla is, anders ga ik jouw face eens even verbouwen.

Barry: *(bij: "Anders ga ik..." pakt hij snel het pistool van de kast en richt het op Ronald. Grote grijns)* Ja, daar kijk je van op, hè mannetje?

Ronald: *(kijkt met grote ongelovige ogen naar het pistool)* Hoe... Waar... Wat...

Barry: *(overdreven meelijwekkend)* Ach, moet je 'm daar nou zielig zien staan. *(minachtend)* De hakkende onbenul.

Ronald: *(is weer van de schrik bekomen)* Ja zeg, wat heeft dit allemaal te betekenen?

Barry: *(met een scheve glimlach)* Wat denk je?

Ronald: *(kijkt hem nu ineens heel anders aan. Doet een stap naar voren en bekijkt Barry nu wat zorgvuldiger. Mond iets open, grote ogen)* Maar... jij bent dat stomme wijf van vanmiddag.

Barry: Bijna goed, lieve jongen. Ruby en ik zijn tweelingen. Wij zijn een... ééneiige tweeling om heel precies te zijn. Mij is ter ore gekomen dat jij hier vanavond zou verschijnen. *(haalt kalm adem)* En daarom ben ik hier... Om mijn zusje te wreken.

Ronald: *(Mond iets open, grote ogen)* Pardón?

Barry: *(ijskoud)* Zeg, hou je niet van de domme. Je weet precies wat je mijn zusje vanmiddag hebt aangedaan.

Ronald: *(verwarring)* Hè?... Wát?... Wát heb ik haar dan aangedaan?

Barry: *(ijskoud, maar uitermate rustig)* Vertel me nu niet dat je niet meer weet dat je mijn zusje vanmiddag hebt verkrácht.

Ronald: *(Mond iets open, grote ogen)* Ik heb... wát?

Barry: En daarom ben ik hier. Om wraak te nemen. *(strekt zijn arm met het pistool. Het pistool is nu nog maar 20 cm. van Ronalds gezicht verwijderd)*

Ronald: *(met angst in zijn ogen)* Hé, wacht nou even.

Barry: Waar wil je de kogel hebben? Jij mag kiezen.

Ronald: *(met angst in zijn ogen)* Ja, maar...

Barry: In je buik?... *(richt daarop)* In je hart... *(richt daarop)* Of precies tussen je ogen? Je zegt 't maar, ik ben hier erg goed in. Ik mis nooit. En zeker niet vanaf deze afstand.

Ronald: *(met angst in zijn ogen)* Maar ik... ik... *(slikt overdreven)* Maar ik heb je zus met geen vinger aangeraakt.

Barry: *(schamper)* En dat moet ik geloven. Nadat je, nog geen minuut geleden mijn gezicht wilde verbouwen.

Ronald: Jááá! Maar dat zei ik zomaar. Dat was ik niet van plan. Ik wilde alleen maar weten wanneer Carla terug kwam.

Barry: Carla wil helemaal niks meer met je te maken hebben. Ik heb haar verteld wat je met m'n zusje hebt uitgehaald en ze walgt nu van

je. Dus... wat is 't? Wáár... wil je de kogel hebben?

Ronald: Ja, maar wacht nou fff?

Barry: Er is ook nog een andere oplossing. *(Ronald kijkt hem vragend aan)* Jij verdwijnt nu en laat je hier nooit meer zien.

Ronald: *(denkt hier over na)* En mijn geld?

Barry: Ben je kwijt. Zie 't maar als compensatie voor alle ellende die je mijn zusje hebt aangedaan.

Ronald: *(kijkt hem even aan, zucht heel diep)* Ik ga... Maar niet alvorens je...

Barry: *(kalm sprekend)* Als ik jou was zou ik er meteen vandoor gaan. Straks ga je wel beseffen hoeveel geluk je hebt gehad. Want ik ben nog steeds vreselijk woeden. En ik voel dat mijn vingers steeds losser gaan zitten. *(hard – met overslaande stem zou heel mooi zijn...)* En nou wegwezen! *(doet een pas in zijn richting)* Ik zal je wel even tot de buitendeur brengen.

Meteen MUZIEK. Alleen de titeltekst.

Ze gaan samen af.

Marian: *(komt meteen op, terwijl de MUZIEK nog bezig is. Alleen gekleed in het overhemd van Kevin, haren flink in de war)*

Als de MUZIEK ophoudt, Hoort men de buitendeur hard dichtslaan.

Marian: *(hoort de klap en kijkt richting hal. Barry komt weer op, pistool in zijn hand)* Verrek, wie ben jij nou weer?

Barry: *(Nonchalant, met stem van de 'strengte tante')* O dag, hoe maakt u het? *(stopt snel het pistool aan de achterkant, tussen de band van zijn rok. Eigen stem)* Wie denk je dat ik ben?

Marian: *(loopt tot vlak voor hem en bekijkt hem wat zorgvuldiger. Grote ongelovige ogen)* Ben jij... *(Barry trekt zijn pruik af en knikt. De oogjes van Marian gaan nu nog verder open en haar mondje doet hetzelfde)* Niet te geloven... Maar met wie stond jij nou te kletsen? Ik kon je door de deur heen horen. En zag ik je nou dat pistool van die spaghettivreter tussen je rok steken?

Barry: *(zachtjes lachend)* Ja, één vraag tegelijk, graag. Ik heb in deze outfit die Ronald afgepoeierd. En dat pistool *(pakt het)* heeft me daarbij geholpen. Die knul zien we niet meer terug. *(terwijl Marian hem bewonderend aankijkt)* Ja, als Barry was me dat nooit gelukt.

Marian: Zeg?... Was jij soms ook die Ruby?

Barry: *(grijnzend. Armen uiteen)* Van top tot één.

Marian: (*deurbel*) Daar heb je 'm weer. Verstop jij je in Marions kamer dan poeier ik 'm wel *af*. (*zachtjes lachend*) In deze kledij gelooft hij me meteen als ik 'm vertel dat ik het nu veel te druk heb met andere dingen. Nou, schiet op, jij. (*duwt Barry de slaapkamer in, sluit de deur. Af*)

Zo gauw ze Barry de kamer in duwt begint de MUZIEK. Alleen de titeltekst.

Barry opent de deur op een brede kier en men kan zien dat hij zijn pruik weer opzet. Zo gauw Patrone met zijn rug naar de deur staat laat Barry zich weer duidelijk zien.

Patrone: (*op. Zijn stropdas zit weer keurig. Hij slaat zijn armen demonstratief over elkaar, kin omhoog*) Ik kom mijn pistool terughalen en de missende 500 euro.

Marian: (*Ze kijkt heel even naar de plek waar ze dat biljet heeft gevonden en houdt zich van de domme*) Weet u, dat u als twee druppels water op mijn zwager lijkt. (*schudt haar hoofd*) Als twee druppels water. Écht!

Patrone: Ja, ik heb hier allemaal geen tijd voor, mevrouw. (*wijst*) En aan uw spaarzame kleding te zien, u ook niet. Dus... Waar is mijn pistool?

Marian: O, die ligt in de slaapkamer van mijn nichtje, Ik haal 'm wel even. (*loopt langs hem heen. Zo gauw Patrone zich met haar meedraait duikt Barry weg*) Van die 500 euro weet ik niets. Die moet u dan nog maar even te goed houden. (*wil de deur openen*)

Patrone: Daar... wéét u niets van? Maar u was er toch net bij. Ik kreeg dat geld van Wilma. Ik heb het toen niet geteld, maar thuis gekomen miste ik 500 euro.

Marian: Heeft u het wel goed geteld? Zover ik kon zien waren het 'n heleboel biljetten.

Patrone: (*gedecideerd*) Mevrouw!

Marian: Nou, ik weet van geen 500 euro af. Ik haal het pistool even en dan moet u weer gaan. Ik eh... (*kort lachje*) U had gelijk, ik ben met hele drukke bezigheden bezig. (*dikke knipoog*) U begrijpt me wel.

Barry: (*op. Heeft het pistool tussen duim en wijsvinger. Hij praat weer overdreven deftig*) Bent u misschien op zoek naar dit onverkwikkelijke attribuut, meneer? (*geeft hem, met een vies gezicht het pistool*) Ja, neemt u me niet kwalijk, maar het was onmogelijk dit gesprek niet te volgen.

Patrone: (*hij is, vanaf het eerste moment dat hij Barry ziet zwaar onder de indruk van 'haar'. Hij pakt het pistool en stopt het meteen tussen*

de band van zijn boek en doet zijn colbert weer dicht. Innemend glimlachend tot Marian) Zou u me niet eens aan deze dame voorstellen, signora?

Barry: *(steekt bevallig zijn hand naar hem uit)* O, maar dat doe ik zelf wel even. Ik ben freule Van Stavoren - Overvecht de Jambon. *(Patrone drukt een tedere kus op de hand. Barry slaakt een bevallig kreetje)* Óóó... *(grote ogen)* En u bent?

Patrone: *(gaat stram recht overeind staan)* Ik signora, ben Patrone. Mággio, Marcélllo, Vincénte Patrone. Ik zou het een eer vinden, signora, als u mij met Maggio aansprak.

Barry: *(wappert eenmaal met zijn hand)* O, die Maggio. Jij bent een charmeur hoor.

Patrone: *(is zichtbaar gestreeld. Kucht)* Bent u een signora libero?

Barry: Pardon?

Patrone: Bent u een vrije vrouw, signora?

Barry: Hoe moet ik deze... *(ogen iets oplichten)* zéér intieme vraag, precies opvatten, Maggio?

Patrone: Neemt u mij niet kwalijk, signora? Wat ik graag van u zou willen weten is, of u kan gaan en staan waar u wilt?

Barry: O, u bedoel of ik geëngageerd ben met een man?

Patrone: No, signora... Ik bedoel, bepaalt u zelf hoe u uw eigen leven indeelt?

Barry: *(gaat recht overeind staan, kin omhoog)* Vollédig. Ik ben een vrije vrouw, signor Patrone. Altijd geweest en ben zeer zeker niet van plan dit, door wie dan ook te laten veranderen.

Patrone: *(met een voldane glimlach)* Uitstekend. Mag ik u dan een uitermate belangrijke aanstelling in mijn bedrijf aanbieden, signora?

Barry: *(met een geringschattend lachje)* Dat ligt er aan, waar die dan wel uit mag bestaan, Maggio.

Pátrone: *(kijkt even naar Marian. Kucht)* Dat wil ik u liever onder een soupertje vertellen, signora. Onder vier ogen, als u dat niet erg vindt?

Marian: *(heeft al die tijd in verwondering naar Barry gekeken)* Nou, vanavond kan de freule niet. *(Patrone kijkt Marian verstoord aan en kijkt daarna weer in heuglijke afwachting naar Barry)*

Barry: Maar morgenavond wel. Wat dacht je van het Hilton, Maggio? Morgenavond, zeven uur. Je kunt me dan in de lounge vinden. *(haalt een opgevouwen 500 biljet tussen haar ceintuur vandaan en vouwt die open)* Ik neem aan, dat je deze 500 euro niet meer hoeft. *(zacht bevallig lachje)* Ja, toen je het over dat geld had zag ik 't net toevallig op het nachtkastje van mijn nichtje liggen.

Patrone: *(overdreven voorkomend)* No, no, signora. Houdt u dat maar. *(beheerste glimlach)* Ziet u dat maar als eerste aanbetaling van uw

(fonetisch uitgesproken) stiependjo. *(als Barry hem vragend aankijkt)* Uw salaris signora. *(vinger in de lucht)* U krijg van mij een salaris, signora, die uw stoutste dromen ver te boven gaan, dat kan ik u verzekeren.

Barry: Dat mag ik aannemen, ja. *(zet zijn borst op)* Ik verhuur mijn expertise niet voor een grijpstuiver. *(stopt het biljet weer tussen de ceintuur)* Dan zal ik je nu even uitlaten? *(samen met Patrone af)*

Zo gauw ze naar de deur lopen meteen de MUZIEK aan. Alleen de titeltekst.

Marian: *(kijkt hen met grote verbaasde ogen na. Daarna met diezelfde blik recht de zaal in. (Barry komt weer op)* Dit is toch niet te geloven. Hoe doe jij dat?

Barry: Hoe doe ik wát?

Marian: Iemand zo inpalmen?

Barry: *(grijnzend)* Nou, ik heb gemerkt dat ik als vrouw meer durf dan als man. *(Trekt zijn pruik af en laat zich op de bank ploffen)*

Marian: Dan moet je je onmiddellijk laten ombouwen. *(ze moeten hier allebei hartelijk om lachen)* Wat ik bedoel is, jij moet je zo tegenover Carla gedragen. Dan valt ze vast voor je. Wat je trouwens in die meid ziet, ik snap 't niet hoor. Ze was vroeger als kind al onuitstaanbaar. Alles moest precies zo gaan, als zij het wilde. En sindsdien is ze geen steek veranderd.

Barry: *(zuchtend)* Ja, ik ben nu eenmaal verliefd op haar. Daar kan ik niets aan veranderen.

Marian: *(schudt haar hoofd)* Mánnen... Al wordt ik 111, ik zal ze nooit begrijpen. *(laconiek)* Maar ja, dat heb ik bij vrouwen ook.

Barry: *(zuchtend)* Ik begrijp Carla niet. Ik heb haar vaak genoeg laten blijken hoeveel ik van haar hou. Maar ook maar één leuke reactie daarop? Hó maar.

Marian: Ik gun, je haar graag, hoor, daar niet van. Alleen... Ik gun jou weer veel liever iemand waar je lol mee kunt trappen. Waarmee je lekker kan honkenbonken als je daar zin in hebt. Zonder dat je er van tevoren een hele discussie over moet hebben. Geloof me nou, lieve knul, ik ken dat nichtje van me als mijn broekzak. Je gaat met haar een leven van pure ellende tegemoet. Wat zij verdiend is die sukkel van een Ronald. Wat zeg ik? Ze verdienen elkáár! Maar ja... *(zuchtend)* Je bent nu eenmaal tot over je oren verliefd op die egoïstische bitch. *(opstaand en met een scheve glimlach)* Zeg, als je het niet erg vindt, dan eh... *(vinger richting Ankie's kamerdeur)* ga ik weer verder met m'n grootste hobby.

Barry: (*grijnzend*) Ja, veel plezier. Ik ga me weer omkleden. (*Marian de kamer in. Ze sluit de deur. Deurbel. Barry kijkt naar de hal*) Dit houdt niet op vandaag. (*hij zet voor de spiegel staand de pruik weer op en duwt zijn 'borsten' weer op de goeie plaatsen. Af*)

IN HET ZESDE BEDRIJF KOMT ALLES KEURIG NETJES OP Z'N POOTJE TERECHT...

Samenvatting van: DAMES-DINGETJES...

Een doldwaze Komedie in zes bedrijven door Peter van den Bijllaardt, 4 dames, 4 heren

Barry is een wat onbeholpen jongeman, die zijn stinkende best doet zijn vriendin Carla aan een groot geldbedrag te helpen. Want zij is een geldwoekeraar een boel geld schuldig.

Hij is tot over zijn oren verliefd op Carla. Zij is echter niet verliefd op hem, maar op Ronald. Als hij door Carla en haar chagrijnige kamergenoot, Ankie in hun huis alleen is achtergelaten trekt hij de kleding en lingerie van Carla aan. Deels omdat hij zich dichterbij zijn vriendin wil voelen en deels uit baldadigheid. Voor alle duidelijkheid: Barry is géén travestiet!

Dan komt Ronald langs. Barry ontdekt dat hij als *vrouw* gekleed meer durft dan als man. Hij krijgt zijn rivaal, Ronald zo pissig dat die er briesend vandoor gaat.

Barry krijgt er plezier in en trekt in het stuk nog tweemaal de kleding van Carla aan. Hij ontmoet in die kleding Marian, de tante van Carla. Een vrouw die op jonge knullen valt... En haar oom Bill, een hele opgewonden knaap - zeker wat de vrouwen betreft. En dan ook nog een Nederlandse Italiaan, die achter zijn gestolen juwelen aanzit.

De *lijfwatch* van deze Italiaan is Wilma, een sexy meid met een groot gevoel voor humor. Zij is ook de enige die onmiddellijk door heeft dat Barry een man is! Ze wordt verliefd op Barry, waardoor de boel flink komisch wordt, wat af en toe uitloopt tot hilarische scènes.

Door dit stuk loopt als rode draad een bedrag van 20.000 euro, dat Carla nodig heeft om - voor maandag - een schuld af te betalen. Barry ziet kans, gekleed als *vrouw* verschillende malen aan dit bedrag te komen. Hij speelt als *vrouw* op een hele slimme wijze de een tegen de ander uit. Op een manier, waardoor het publiek zich geen moment hoeft te vervelen.

Een buitengewoon vrolijke klucht, met hele leuke scènes en een origineel einde.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto